

Arrest

nr. 174 711 van 16 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 januari 2013 betreffende de weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2013 werd beslist het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij niet te verlengen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 08/09/2012 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene werd gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in

toepassing van art. 9 al 2 en art. 61/7 van de wet van 15/12/1980 zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2009 en art 25/2 § 1 van het KB van 08/10/1981. Betrokkene is houder van een geldige EG-verblijfsvergunning voor Langdurig Ingezetene in Italië en werd gemachtigd om langer dan 3 maanden in België te verblijven in de hoedanigheid van werknemer op basis van de bekomen arbeidskaart B voor rekening van WILLIAMS RUBE / St.Niklaas als chauffeur distributie.

Betrokkene werd in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 08/09/2012 met de volgende voorwaarden voor verdere verlenging van de kaart:

"De verlenging van de verblijfstitel is afhankelijk van het voorafgaand akkoord van de Dienst Vreemdelingenzaken, en van de voorlegging van: een geldige arbeidskaart B en het hebben van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen aan te tonen aan de hand van een arbeidsovereenkomst en van recente loonfiches."

Betrokkene staft zijn tewerkstelling voor de maanden mei, juni en juli 2012 met enkele loonbrieven voor rekening van de VZW BELIEVERS EMBLEM MINISTRIES INTERNATIONAL / 2020 ANTWERPEN. De arbeidskaart B van betrokkene was echter uitsluitend geldig voor tewerkstelling bij de op de kaart vermelde werkgever en binnen de vermelde periode, i.e. bij Williams Rube van 09.08.2011 tot 08.08.2012 en tot geen enkele andere tewerkstelling. Toch blijken uit de DIMONA-gegevensbank de volgende tewerkstellingsperioden voor betrokkene:

Van 20/12/2011 tot 27/12/2011 via uitzendbureau ADECCO voor rekening van APPAREC / Willebroek.

Van 01/05/2012 tot 08/09/2012 voor Believers Emblem Ministries International / Antwerpen.

Betrokkene heeft dus onregelmatige prestaties geleverd bij Adecco en Believers Emblem Ministries International.

Hij legt immers geen arbeidskaart voor die hem zou toestaan deze activiteiten uit te oefenen, of een bewijs vrijgesteld te zijn van de verplichting een arbeidskaart te bekomen voor deze activiteit. Betrokkene haalt nu aan vrijgesteld te zijn van de verplichting een arbeidskaart B te bekomen voor zijn activiteit als predikant, en wil op basis van zijn arbeidsovereenkomst bij Believers Emblem Ministries International een verlenging van zijn tijdelijk verblijf bekomen.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aantoonde dat hij zich inderdaad in de voorwaarden bevindt zoals vastgelegd in het K.B. van 09.06.1999 houdende de uitvoering van de wet van 30.04.1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en op basis van dewelke hij vrijgesteld zou zijn. Men kan vermoeden dat hij zich wil beroepen op art. 2,6° dat de bedienaars van de erkende erediensten vrijstelt "voor zover hun activiteiten de bediening betreft". Betrokkene toont echter niet aan dat hij als predikant tewerkgesteld wordt bij een organisatie die deel uitmaakt van één van de in België erkende erediensten.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat betrokkene zich niet op een bonafide wijze heeft gedragen. Betrokkene werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf op basis van zijn voorziene tewerkstelling bij Williams Rube te Sint-Niklaas. Gezien het feit dat betrokkene nooit tewerkgesteld is geweest bij deze werkgever en heeft nagelaten enerzijds de vereiste vergunning aan te vragen voor eendere andere tewerkstelling, en anderzijds onze diensten op de hoogte te brengen van deze nieuwe activiteiten, moet worden verondersteld dat betrokkene onze diensten moedwillig heeft misleid.

Op basis van deze gegevens kan geen verlenging van het tijdelijk verblijf worden toegestaan.

Gelieve deze beslissing aan betrokkene te betekenen en aan ons terug te sturen, en hem in het bezit te stellen van een kopie van deze beslissing. Het derde exemplaar is voor uw dossier."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 61/7, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Dat art. 61/7 § 3 als volgt luidt:

(...)

Dat de wetgever duidelijk voorzien heeft in haar wetgeving dat bij de aanvraag van een verblijf er een maximumtermijn is van vier maanden om een beslissing te nemen.

Wat betreft de verlenging van dit verblijf wordt door de wetgever omzeggens niets bepaald.

Verzoeker meent dat naar analogie art. 61/7 §3 van de Vreemdelingenwet ook van toepassing dient te zijn op een aanvraag verlenging van de kaart. Immers het zou compleet onlogisch zijn hier geen vervaltermijn te voorzien.

*Dat verzoeker meent dat deze termijn overschreden werd nu vast is te komen staan dat de bestreden beslissing meer dan vier maand na de aanvraag verlenging werd genomen.
Dat de bestreden beslissing dan ook art. 61/7 § 3 geschonden heeft.”*

2.2. De Raad stelt vast dat het in casu niet betwist is dat het gaat om een aanvraag van een langdurig ingezetene (in Italië) met tweede verblijf in België tot verlenging van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 61/7 §3 van de vreemdelingenwet waarnaar de verzoekende partij verwijst en de daarin opgenomen vervaltermijn van vier maanden heeft echter betrekking op de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden en niet op de aanvraag tot verlenging van dergelijke machtiging.

Het op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende artikel 61/7, § 4 van de vreemdelingenwet verwijst evenwel naar de bepalingen van artikel 13, § 1, eerste lid en vijfde lid, en § 2 van de vreemdelingenwet die van toepassing zijn op een machtiging tot verblijf. Meer specifiek heeft artikel 13, § 2 van de vreemdelingenwet betrekking op de aanvraag tot verlenging van dergelijke machtiging:

“Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.”

Zoals blijkt bepaalt de uitvoeringsbepaling van artikel 13, §2 van de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 33 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de modaliteiten voor de hernieuwing van een machtiging tot verblijf.

Er blijkt niet dat enige vervaltermijn werd opgelegd waarbinnen de verwerende partij haar beslissing omtrent een aanvraag tot vernieuwing of verlenging van een machtiging tot verblijf zoals in casu dient te nemen.

Er is dan ook geen normatieve termijnstelling dienaangaande en verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de vervaltermijn zoals vermeldt in artikel 61/7, § 3 van de vreemdelingenwet naar analogie moet toegepast worden.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER